

Sygn. akt IV KK 309/08

P O S T A N O W I E N I E

Dnia 24 października 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki

w sprawie **W. T.**

skazanego z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. i inne

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 24 października 2008 r.

kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w T. z dnia 21 lutego 2008 r., sygn. akt [...]

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w M. z dnia 12 listopada

2007 r., sygn. akt [...]

na podstawie art. 535 § 3 k.p.k.

- 1. oddała kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciąży
skazanego.**

U Z A S A D N I E N I E

Kasacja uznana została za oczywiście bezzasadną, albowiem pod pozorem kwestionowania prawidłowości zastosowania prawa materialnego (zarzut obrazy art. 177 § 2 k.k. w związku z przepisami prawa o ruchu drogowym) w istocie zmierza do poddania kontroli kasacyjnej poczynione w sprawie ustalenia faktyczne. Tym samym skarżący domaga się

przeprowadzenia trójinstancyjnej kontroli odwoławczej, która nie jest dopuszczalna w polskim procesie karnym. Jedynym zagadnieniem z punktu widzenia prawidłowości zastosowania prawa materialnego jest podniesiona w kasacji kwestia interpretacji przepisów ruchu drogowego odnośnie do obowiązku stosowania przez kierującego pojazdem świateł drogowych. Zgodnie z art. 51 ust. 3 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (tekst jednolity Dz. U, z 2005 r. Nr 108, poz. 908 ze zm. – dalej w skrócie p.r.d.) w czasie od zmierzchu do świtu, na nieoświetlonych drogach, zamiast świateł mijania lub łącznie z nimi, kierujący pojazdem może używać świateł drogowych, o ile nie oślepi innych kierujących albo pieszych poruszających się w kolumnie. Przepis ten, jak słusznie zauważył w kasacji skarżący, nie nakłada na kierującego pojazdem obowiązku stosowania świateł drogowych. Jednakże nie można go odczytywać w oderwaniu od innych przepisów ruchu drogowego. Innymi słowy w określonych okolicznościach wynikających z warunków ruchu drogowego stosowanie świateł drogowych będzie konieczne dla zapewnienia bezpiecznego poruszenia się po drodze. Wskazać w związku z tym należy na przepis art. 19 ust. 1 p.r.d., który nakłada na kierującego pojazdem obowiązek poruszania się z prędkością bezpieczną zapewniającą panowanie nad pojazdem, z uwzględnieniem warunków, w jakich ruch się odbywa, w szczególności: rzeźby terenu, stanu i widoczności drogi (...). W świetle tego przepisu prędkość pojazdu powinna zostać dostosowana m.in. do widoczności drogi, co oznacza w konkretnych warunkach drogowych związanych z porą nocną i możliwością poruszania się z większą prędkością, konieczność stosowania świateł drogowych. Wówczas bowiem wymaga tego zasada ostrożności (art. 3 ust. 1 p.r.d.), którą należy odczytać jako nałożony na uczestnika ruchu obowiązek podjęcia wszelkich działań zapewniających bezpieczeństwo ruchu drogowego. W realiach rozpoznawanej sprawy, jak wynika z opinii biegłego do spraw ruchu

drogowego, oskarżony jechał z prędkością blisko 100 km/h., zaś dozwolona prędkość administracyjna wynosiła 70 km/h. Z taką prędkością oskarżony poruszał się w porze nocnej po drodze bez sztucznego oświetlenia przy włączonych jedynie światłach mijania, choć nie było żadnych przeszkód do użycia światel drogowych. Z opinii biegłego wynika również, że poruszając się z włączonymi światłami drogowymi oskarżony miał możliwość podjęcia skutecznego manewru obronnego i uniknięcia potrącenia nieprawidłowo poruszającego się pieszego, gdyby prowadził pojazd z dozwoloną prędkością 70 km/h. Wskazane powyżej okoliczności były przedmiotem rozważań Sądu odwoławczego w związku z zarzutem apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego. Należy więc stwierdzić, że kontrola odwoławcza przeprowadzona została prawidłowo zgodnie z wymogiem przepisu art. 433 par. 1 i 2 k.p.k. Nie ulega też wątpliwości, że pieszy poruszał się po drodze w sposób nieprawidłowy. Jednakże, jak wynika z ustaleń faktycznych i oceny prawnej zachowania oskarżonego przedstawionej przez Sąd Rejonowy i zaakceptowanej przez Sąd Okręgowy, oskarżony kierując pojazdem, naruszył również przepisy ruchu drogowego, co pozostawało w związku przyczynowym z zaistniałym wypadkiem drogowym. Tym samym prawidłowo przypisano oskarżonemu sprawstwo przestępstwa z art. 177 par. 2 k.k. w zw. z art. 178 par. 1 k.k.

Z tych wszystkich względów kasacja jako oczywiście bezzasadna została oddalona, a na podstawie art. 636 par. 1 w zw. z art. 518 k.p.k. obciążono skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.